

Arrest

nr. 222 939 van 20 juni 2019
in de zaak RvV x II

In zake: x

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 augustus 2018 tot intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande wordt gehouden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2018 met referentienummer X

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 13 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande wordt gehouden.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"N. N., C.
Nationaliteit Kameroen
Geboren op (...)1974
Verblijvende te (...)
NN. xxx

Op 15.02.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, met name een aanvraag gezinshereniging in functie van uw minderjarig Belgisch kind N. N., W. (RR: xxx).

U beroept zich aldus op artikel 40ter, §2, 2° en art. 40bis, §2, eerste lid 4°. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikel maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter op 10.10.2013 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tevens besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van vijf jaar waarbij u - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om u er naartoe te begeven (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden u dezelfde dag ter kennis gebracht.

Krachtens artikel 44 decies van de wet van 15.12.1980 kan u de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong indien u argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Echter, uit uw administratief dossier blijkt niet dat u het bevoegde bestuur vanuit het land van oorsprong of van verblijf verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 44 decies. Het blijkt dan ook dat u op het ogenblik dat u de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 15.02.2018 indiende, nog steeds onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van vijf jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg heeft u geen recht van toegang tot of van verblijf op het grondgebied van het Rijk en wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 15.02.2018 met in overweging genomen. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum dient dan ook als onbestaande te worden beschouwd.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Heden blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en de referentiepersoon te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner sedert 17.06.2011 ononderbroken in België verblijft. Zij verwierf op 09.03.2017 de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw kind of deze wenst op te bouwen, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zouden kunnen verblijven in België. De referentiepersoon is nog heel klein, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of

opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgisch kind ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus even- eens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Deze vaststelling en het feit dat het aan u betekende inreisverbod op 10.10.2013 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 10.10.2013 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen bijgevolg de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De verwerende partij diende evenmin een nota met opmerkingen in.

De door de verzoekende partij vermelde feiten worden dus als bewezen geacht, tenzij ze kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden aangemerkt, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“II. De Middelen

Verwerende partij nam een beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoeker.

Motivering:

“op 15.02.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, met name een aanvraag gezinshereniging in functie van uw minderjarig Belgisch kind NN, W (RR: xxx).

U beroept zich aldus op artikel 40ter, §2, 2° en art. 40bis, §2, eerste lid 4°. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikel maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter, op 10.10.2013 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tevens besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van vijf jaar waarbij u – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om u er naartoe te begeven (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden u dezelfde dag ter kennis gebracht.

Krachtens artikel 44 decies van de wet van 15.12.1980 kan u de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong indien u argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigen. Echter, uit uw administratief dossier blijkt niet dat u het bevoegde bestuur vanuit

het land van oorsprong of van verblijf verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 44 decies. Het blijkt dan ook dat u op het ogenblik dat u de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 15.02.2018 indiende, nog steeds onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van vijf jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ok niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg heeft u geen recht van toegang tot of van verblijf op het grondgebied van het Rijk en wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 15.02.2018 niet in overweging genomen. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum dient dan ook als onbestaande te worden beschouwd.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Heden blijkt niet dat er sprake is van een zodanig afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en de referentiepersoon te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner sedert 17.06.201 ononderbroken in België verblijft. Zij verwierf op 09.03.2017 de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw kind of deze wenst op te bouwen, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw kind of deze wenst op te bouwen, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zouden kunnen verblijven in België. De referentiepersoon is nog heel klein, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heet bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgisch kind ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het aan u betekende inreisverbod op 10.10.2013 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter en van het Attest van Immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 10.10.2013 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend.”

II.1. laattijdig nemen van de beslissing

In het dossier van verzoeker werd er op 03.07.2018 een verblijfstitel uitgereikt. Hij diende zich nadien opnieuw aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen.

Er werd verzoeker meegedeeld dat, gezien de uitreiking van de F-kaart onregelmatig was, deze als onbestaande diende beschouwd te worden en dat de enige wettige beslissing dd. 13.08.2018 in “de plaats kwam”.

Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 03.01.2018. Dit blijkt ook uit de bijlage 19ter van 03.01.2018, alsook uit het Attest van Immatriculatie dat hem destijds werd uitgereikt.

In de brief dd. 18.09.2018 wordt gemotiveerd als volgt:

“De uitreiking van de F-kaart is onterecht gebeurd op 03-07-2018, het gemeentebestuur had immers geen positieve instructies ontvangen van de Dienst Vreemdelingenzaken, evenmin was de voorwaarde

van art. 52, §2, tweede lid voldaan om de F-kaart te kunnen uitreiken. Er werd daarentegen op 13.08.2018 door Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen die het afleveren van de F-kaart uitsluit. Dit is ruim binnen de termijn van 6 maanden zoals bedoeld in art. 42 van de vreemdelingenwet.”

Zoals reeds eerder aangegeven mocht verzoeker reeds op 03.01.2018 zijn bijlage 19ter ontvangen. Dit startte de termijn van 6 maanden waarbinnen verwerende partij een beslissing diende te nemen.

De bijlage 19ter van verzoeker vermeldt ook:

“De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 03/07/2018, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/haar kan worden betekend.”

De beslissing, genomen op 13.08.2018 door verwerende partij, dient dan ook als laattijdig te worden beschouwd.

Bij de aanvraag gezinshereniging dient binnen de 6 maanden een beslissing genomen te worden, in casu uiterlijk op 03.07.2018, zo niet dient de aanvraag tot gezinshereniging positief afgesloten te worden en dient verzoeker verblijfsrecht te worden toegekend.

De intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker is niet alleen ten onrechte maar de beslissing terzake wordt daarenboven ook foutief gemotiveerd.

Er wordt ook ten onrechte verwezen naar een aanvraag gestart op 15.02.2018 (zie brief dd. 18.09.2018) terwijl de aanvraag werd ingediend op 03.01.2018 hetgeen duidelijk blijkt uit de gevoegde stukken (cfr. Inventaris) waardoor de termijn verstreek op 03.07.2018 en elke beslissing na 03.07.2018 laattijdig is.

Daar waar men stelt dat de beslissing daterend van 13.08.2018 ruim binnen de termijn van 6 maanden valt dient te worden opgemerkt dat dit flagrant fout is (meer dan één maand te laat) en de beslissing dient te worden vernietigd en zelfs als onbestaande beschouwd dient te worden.

II.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, werd de beslissing laattijdig genomen en werd deze bovendien verkeerdelijk gemotiveerd.

In de beslissing van 13.08.2018 wordt tevens gemotiveerd dat, gezien het inreisverbod van verzoeker gezinshereniging niet mogelijk is, hetgeen eens te meer foutief is daar een aanvraag tot gezinshereniging een impliciete opheffing van het inreisverbod tot gevolg heeft.

Hiermede werd geen rekening gehouden en werd er verkeerdelijk gemotiveerd dat hij het inreisverbod diende te respecteren en diende uit te voeren. Er kon dan vanuit het buitenland een opheffing gevraagd worden van het inreisverbod waarna hij een aanvraag gezinshereniging kon indienen om terug te keren. Hieruit volgt dus dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt, gezien er reeds werd geoordeeld dat een aanvraag tot gezinshereniging impliciet de opheffing tot gevolg heeft.

Verwerende partij motiveert dat verzoeker een recht op toegang tot het Belgische grondgebied moet hebben, wat door het inreisverbod onmogelijk is, doch door het arrest van het HvJ dd. 08.05.2018 is deze motivering achterhaald.

Dit arrest stelt echter dat het familielid, in casu verzoeker, zijn verblijfsrecht rechtstreeks put uit art. 20 VWEU

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .1

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van het vertrouwensbeginsel

Verzoeker mocht naar aanleiding van zijn aanvraag, ingediend op 03.01.2018, op 03.07.2018 zijn beslissing in ontvangst nemen op Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, conform vermelding in de bijlage 19ter.

Hij mocht er dan ook op vertrouwen dat, gezien dit aangekondigd was, Dienst Vreemdelingenzaken gerechtigd was deze uit te reiken.

Op 13.08.2018 werd door Dienst Vreemdelingenzaken dan plots een negatieve beslissing genomen m.b.t. diezelfde aanvraag, hetgeen hij op 18.09.2018 mocht vernemen en de reden waarom zijn verblijfstitel terug werd afgenomen.

Verzoeker mocht er op vertrouwen dat hij op 03.07.2018 zijn beslissing in ontvangst mocht nemen, temeer dit ook op de bijlage 19ter zo vermeld werd en dat hij volkomen terecht in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Dat hij er tevens mocht op vertrouwen dat Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe gerechtigd was.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er sprake van een grove onzorgvuldigheid.

De gang van zaken is absoluut onaanvaardbaar:

- Op 03.01.2018 werd hem een bijlage 19ter afgeleverd met als beslissingsdatum 03.07.2018 (+ Attest van Immatriculatie)*
- Op 03.07.2018 mocht verzoeker een positieve beslissing ontvangen van Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, alsook zijn F-kaart*
- Op 13.08.2018 neemt verwerende partij een negatieve beslissing in het dossier van verzoeker o.b.v. een nog geldig inreisverbod en het niet hebben van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en referentieperiode*
- Op 18.09.2018 werd verzoeker hiervan in kennis gesteld evenals van het feit dat de beslissing van 03.07.2018 als onbestaande diende beschouwd te worden.*

Reeds nadat verzoeker zijn verblijfskaart in ontvangst mocht nemen werd door verwerende partij een negatieve beslissing genomen.

Deze negatieve beslissing werd ook pas een maand later aan verzoeker ter kennis gebracht en wel op 18.09.2018.

Er is dan ook sprake van een onzorgvuldigheid!

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Zoals reeds eerder (meermaals) aangegeven mocht verzoeker reeds op 03.01.2018 zijn bijlage 19ter ontvangen. Dit startte de termijn van 6 maanden waarbinnen verwerende partij een beslissing diende te nemen.

De bijlage 19ter van verzoeker vermeldt ook:

“De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 03/07/2018, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/haar kan worden betekend.”

Op 03.07.2018 is verzoeker teruggekeerd naar Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen om zijn beslissing in ontvangst te nemen en in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Op 13.08.2018 werd een beslissing genomen door verwerende partij alsof er, volledig ten onrechte, op 15.02.2018, een aanvraag zou ingediend zijn, terwijl al meermaals aangetoond is dat verzoeker reeds op 03.01.2018 een aanvraag indiende.

Het staat onomstotelijk vast(cfr inventaris) dat de betwiste beslissing niet binnen de termijn van 6 maanden genomen werd en aldus ook de rechtszekerheid is geschonden.

De feitenvinding van verwerende partij is dan ook foutief en staat haaks op de realiteit zoals meermaals aangehaald door verzoeker en ook aangetoond wordt door verzoeker in huidig beroepsverzoekschrift.

II.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het familiale leven van verzoeker bij het nemen van deze beslissing zoals hierboven reeds gesteld.

Er wordt immers geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Hij heeft zich geïntegreerd en gewerkt om in België, samen met zijn gezin, zijn leven op te bouwen. Hij wenst in te staan voor zijn zoon en hem samen op te voeden.

Verwerende partij houdt hiermee geen rekening.

Men stelt dat verzoeker, door de moderne communicatiemiddelen, perfect in staat is om zijn gezinsleven vanuit het buitenland verder te zetten, doch men vergeet dat zijn zoon op dit moment 1 jaar is. Hij wenst zijn zoon van nabij te zien opgroeien en zijn hechte band met hem verder uit te bouwen, iets wat onmogelijk is vanuit Kameroen.

In bijlage worden zijn arbeidscontracten gevoegd. Hij heeft, onmiddellijk na de verkrijging van zijn AI, een tewerkstelling bekomen en ook een contract van onbepaalde duur ontvangen na het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in België.

Tewerkstelling bewijst wel degelijk de integratie in de samenleving.

Hierdoor kan er ook geen sprake zijn van noodzakelijke inmenging ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kameroen wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen wat in de beslissing niet gebeurd is.

Ingevolge deze beslissing wordt verzoeker nochtans niet meer gedoogd op het Belgische grondgebied.

II.4. Schending van art 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kan opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Er werd niets onderzocht m.b.t de actuele situatie in Kameroen bij het nemen van de beslissing. Een actueel onderzoek dringt zich dan ook op temeer daar het gevaar in de Engelstalige regio zeer duidelijk blijkt uit recente rapporten van Human Rights Watch en hij een groot en ernstig risico zou lopen.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. zijn terugkeer.

Hij behoort tot de Engelstalige gemeenschap in Kameroen. Ook hiertegen is momenteel veel geweld gericht. Bewijs hiervan wordt gevoegd, om een rapport van Human Rights Watch van juli 2018.

Deze gemeenschap vlucht nu massaal naar Nigeria omwille van het geweld dat tegen hen gericht is.

Hiermede wordt geen rekening gehouden en/of dit wordt helemaal niet onderzocht door verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Kameroen en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.
III. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling, schending van de rechtzekerheidsbeginsel en schending van het vertrouwensbeginsel.”

3.2. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt dat er sprake is van een grove onzorgvuldigheid. De gang van zaken is volgens haar absoluut onaanvaardbaar. Zij stelt dat zij op 3 januari 2018 een bijlage 19ter werd afgeleverd met als beslissingsdatum 3 juli 2018. Op 3 juli 2018 mocht de verzoekende partij een positieve beslissing ontvangen van dienst vreemdelingenzaken Antwerpen, alsook haar F-kaart. Op 13 augustus 2018 neemt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dan een negatieve beslissing op basis van een nog geldig inreisverbod en het niet hebben van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Op 18 september 2018 werd de verzoekende partij hiervan in kennis gesteld, net zoals van het feit dat de beslissing van 3 juli 2018 als onbestaande diende beschouwd te worden. De verzoekende partij stelt dus in het kort dat zij haar verblijfskaart in ontvangst mocht nemen en dat de verwerende partij nadien een negatieve beslissing nam. Deze negatieve beslissing werd haar ook maar een maand later ter kennis gebracht. Er is volgens de verzoekende partij dan ook sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Zoals uit punt 2. van dit arrest blijkt moeten in casu de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat zij op 3 januari 2018 haar aanvraag deed en dus op die datum haar bijlage 19ter ontving. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift deze bijlage 19ter van 3 januari 2018 bij en maakt deze bewering dan ook aannemelijk. Dit stuk vermeldt overigens dat de verzoekende partij inderdaad op 3 juli 2018 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag haar kan worden betekend. De verzoekende partij stelt verder dat zij op 3 juli 2018 een positieve beslissing heeft ontvangen van de dienst vreemdelingenzaken, alsook haar F-kaart. Deze gegevens zijn niet kennelijk onjuist en worden dus als bewezen geacht. Bovendien blijkt uit deze feiten dat de verzoekende partij niet enkel een F-kaart werd afgegeven, wat in deze het instrumentum uitmaakt, maar haar tevens een positieve beslissing werd betekend, die het negotium uitmaakt van deze beslissing. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt maakt het gegeven dat de verwerende partij op 3 juli 2018 een positieve beslissing aan de verzoekende partij aflevert, samen met een F-kaart, en het feit dat zij op 13 augustus 2018 opeens beslist dat de 'onwettige afgifte van de bijlage 19ter' als onbestaande moet worden beschouwd, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

De Raad merkt ten overvloede op dat de vreemdelingenwet een specifieke procedure voorziet om een eerder toegekend verblijf in te trekken. Aangezien er geen administratief dossier werd neergelegd kan de Raad niet nagaan of de afgeleverde F-kaart reeds werd ingetrokken voor het treffen van de beslissing van 13 augustus 2018.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 13 augustus 2018 tot intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande wordt gehouden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU